

Arrest

nr. 79 900 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 6 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Nepalese nationaliteit en bent u afkomstig uit Man Materia VDC (Village Development Committee) in Rupendehi District (Nepal). Uw echtgenoot werkte voor het Nepalese leger en stierf op 16/09/2054 (Nepalese kalender, wat overeenstemt met 31 december 1997 volgens de Gregoriaanse kalender) als gevolg van een terroristische aanslag. De Nepalese staat zou u en uw twee dochters voor zijn dood vergoeden vanaf het moment dat uw oudste dochter de leeftijd van 16 jaar bereikte. Ondertussen werd een bedrag van 900.000 Nepalese roepies geblokkeerd op een bankrekening. U had een kleine kruidenierswinkel in Man Materia VDC en u werkte ook als kinderoppas. Er waren verschillende ondergrondse partijen actief in uw regio die donaties probeerden te ronselen bij de handelaars. Ongeveer twee maanden voor uw incident met de Madhesi Cobra partij –

waarvoor u vluchtte uit Nepal - gaf u de Madhesi Cobra reeds een éénmalige donatie van 5000 roepies. U deed dit omdat alle handelaren in de buurt al gedoneerd hadden. Onmiddellijk na uw gift aan Madhesi Cobra, kwam ook de Madhesi Tiger partij een donatie vragen, maar u gaf niks. Uw dochter werd 16 op 23/04/2068 (8 augustus 2011) en toen kwam er een bedrag van 1.200.000 roepies vrij van de Nepalese staat dat meteen getransfereerd werd naar uw eigen rekening. Langzamerhand kwamen ze in het dorp te weten dat u geld had geërfd. U wilde immers met samen met uw schoonbroer investeren in een petroleumpomp. U vertelde over uw plannen aan enkele vrienden. U hebt nooit ofte nimmer bedreigingen gekend van de Madhesi Cobra partij behalve op 20/05/2068 (6 september 2011). Toen klopten vier à vijf personen 's avonds aan de deur van uw shop om cola te kopen. U liet hen binnen en toen u naar de frigo ging, hoorde u het glas van uw toonbank breken. Ze zeiden dat ze behoorden tot de Madhesi Cobra partij en dat ze wisten dat u geld had van de Nepalese staat. Ze gaven u 7 dagen de tijd om 500.000 roepies aan hen te doneren en hun partij te vervoegen. Indien niet, zouden ze u vermoorden of uw twee kinderen kwaad doen. Ze dreigden ook dat ze u zouden doden indien u de politie op de hoogte zou brengen. De volgende dag belde u uw ouders en vertelde wat er was gebeurd. U ging het geld cash ophalen bij de bank samen met uw schoonouders. Uw moeder belde vervolgens naar uw neef in Katmandu, waar het veilig zou zijn voor u. U ging samen met uw vader naar Katmandu, en zocht een kostschool voor uw kinderen. Vervolgens reisde u op 27 september 2009 naar Delhi (India), waar u via de Nepalese agent een smokkelaar ontmoette. U betaalde in het totaal 800.000 roepies voor uw reis naar Europa. U vertrok uiteindelijk op 16 oktober 2011 vanuit Delhi naar Parijs (Frankrijk) in het gezelschap van de smokkelaar. Toen jullie de luchthaven betraden kreeg u van de smokkelaar een vals groen paspoort met uw eigen foto. In het vliegtuig nam de smokkelaar het paspoort van u af. Gedurende de gehele reisroute heeft het luchthavenpersoneel geen enkele keer vragen met betrekking tot uw identiteit gesteld. In Parijs aangekomen, reisde u vervolgens samen met de smokkelaar per wagen naar België, waar u op 4 november 2011 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van India naar Frankrijk en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Nepal en van uw asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnen. U verklaarde met een (ver)vals(t) groen paspoort van Delhi naar Brussel gereisd te zijn (CGVS, p. 8). U kon echter geen enkele informatie geven over de identiteitsgegevens in het paspoort. Zo kende u de naam en geboortedatum niet van de valse identiteit vermeld in dit paspoort. U bleek evenmin te weten of het door u gebruikt paspoort al dan niet een visum bevatte. U verklaarde dit paspoort slechts in uw handen te hebben gehad van in de luchthaven tot wanneer u op het vliegtuig stapte. U kon de gegevens ook niet duidelijk lezen en u zou er niet de nodige aandacht aan besteed hebben (CGVS, pp. 8-10). Gelet op het grote risico om door het luchthavenpersoneel in zowel India als Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen, kan er nochtans van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken. Indien u India werkelijk met een vals internationaal paspoort zou hebben verlaten, kan worden verondersteld dat u goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in dit document. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting niet-EU onderdanen aan een grondige controle te onderwerpen. Uw bewering dat de smokkelaar u vertelde dat u in het geval van een identiteitscontrole op de luchthaven uitsluitend naar hem diende te wijzen en diende te verklaren dat u met hem naar Parijs ging (CGVS, p. 10), is dan ook niet geloofwaardig. Uw verklaringen met betrekking tot uw binnenkomst op het Schengengrondgebied zijn dus niet aannemelijk. Verder moet worden opgemerkt dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van deze reisweg (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers). Opmerkelijk is ook dat u verklaarde geen boarding pass te hebben getoond bij het betreden van het vliegtuig (CGVS, p. 10). Het achterhouden van reisstukken maakt het tevens onmogelijk om uw reisweg na te gaan. U slaagde er ook niet in uw Nepalese staatsburgerschapkaart (Nagarikta Pramanpatra - vergelijkbaar met identiteitskaart, waarop tevens aangegeven is of aan een persoon een paspoort werd uitgereikt) neer te leggen. U gaf te kennen dat u uw Nepalese staatsburgerschapkaart in Nepal hebt achtergelaten en u uw ouders hebt gecontacteerd om het document op te sturen (CGVS, p. 3). Het is echter uiterst bevreemdend dat u dergelijk belangrijk

identiteitsdocument niet hebt meegenomen toen u vertrok uit uw dorp. U hebt overigens een bewijs van uw staatsburgerschapkaart nog steeds niet neergelegd op het Commissariaat-generaal, hoewel u dat expliciet werd gevraagd tijdens het gehoor (CGVS, p. 20). Het vermoeden bestaat dan ook dat u mogelijks een Nepalees paspoort en staatsburgerschapkaart achterhoudt om iets te verbergen (uw vertrek met eigen paspoort uit Nepal, eerder vertrek uit Nepal, etc.).

Voorts komt uw geloofwaardigheid nog meer in gedrang door een aantal flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u sinds u het geld hebt gekregen waar u recht op had na de dood van uw echtgenoot – op de 16de verjaardag van uw oudste dochter – u regelmatig bezoek kreeg van de partijen Terai Mukti Morcha en Terai Cobra die beide het geld eisten. Onder dwang gaf u een paar keer geld, telkens 4000 à 5000 Nepalese roepies, vooraleer de Terai Cobra u op een dag een bedrag van 500.000 Nepalese roepies eisten (Vragenlijst DVZ, p. 3). Volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal werd u echter niet bedreigd door de Terai Mukti Morcha. Integendeel, op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat de Terai Tiger en de Terai Cobra - of eveneens Madhesi Tiger en Madhesi Cobra genoemd - donaties vroegen (CGVS, pp. 12-14). U repte met geen woord over de Terai Mukti Morcha. Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u ooit bedreigingen te hebben gekend van de Terai Mukti Morcha. Uw uitleg dat u op DVZ gestresseerd was en daarom niet wist wat u vertelde (CGVS, pp. 17-18), is geenszins een afdoende verantwoording voor deze tegenstrijdige verklaringen. Bovendien verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u uitsluitend éénmaal vrijwillig een donatie van 5000 roepies gaf aan de Madhesi Cobra. U gaf die donatie ongeveer twee maanden vooraleer het incident met leden van de Madhesi Cobra op 6 september 2011 plaatsvond. Enkele dagen later kwam louter de Madhesi Tiger één maal langs om een donatie te vragen, hetgeen u weigerde (CGVS, pp. 12-14). U verklaarde dat u geen bedreigingen kreeg van één of andere partij, noch andere donaties gaf in de twee maanden voor het incident. U verklaarde de eerste bedreiging te hebben gekregen op de dag van het incident (6 september 2011) (CGVS, p. 14). Deze verklaringen gaan lijnrecht in tegen de verklaringen die u hebt afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u verklaarde regelmatige bezoeken te hebben gekregen van partijen die het geld van uw overleden echtgenoot opeisten (Vragenlijst DVZ, p. 3). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u enkel geld gaf aan Madhesi Cobra en dat u tot tweemaal toe weigerde om een donatie te geven aan leden van de Madhesi Tiger (CGVS, p. 17). Op het moment dat u 5000 roepies doneerde aan de Madhesi Cobra partij, was het zelfs onmogelijk dat u al bedreigd en afgeperst werd om het geld van uw echtgenoot af te geven, gezien u op dat moment het geld nog niet eens in uw bezit had. Uw dochter werd immers 16 jaar op 8 augustus 2011 en op die dag werd het geld pas op uw rekening gestort (CGVS, p. 11). Hierbij dient nog te worden toegevoegd dat het uiterst bevreemdend is dat u beweerde geen enkel bewijs of document te hebben om aan te tonen dat er een bedrag van 1.200.000 Nepalese roepies op uw bankrekening stond. Aanvankelijk verklaarde u immers dat u een blauw boekje bezat waarin alles stond opgeschreven maar dat de bank u alle documenten had teruggevraagd omdat u ze naar hun zeggen niet nodig had (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met het feit dat het toch wel heel opmerkelijk is dat u geen enkel bewijs hebt van de bank, stelde u vervolgens uw verklaringen bij en antwoordde dat u een klein uittreksel kreeg, maar dat u niet weet waar het zich nu bevindt (CGVS, p. 20). Er kan toch redelijkerwijs worden verwacht dat u goed op de hoogte bent van de bankverrichtingen en de bijhorende documenten betreffende het geld dat u ontving als compensatie voor de dood van uw echtgenoot, temeer gezien u net voor uw vertrek het gehele bedrag cash hebt afgehaald van uw eigen rekening (CGVS, p. 16). Uw verklaringen mbt het bewijsmateriaal en uw verklaringen over de daders van de afpersingen, het aantal bedreigingen en de periode waarin u werd bedreigd en afgeperst om het geld van uw echtgenoot af te staan, zijn dermate tegenstrijdig dat er bijgevolg geen geloof kan gehecht worden aan uw motieven om uw land van herkomst te verlaten.

Wat betreft uw vrees voor vervolging door de partij Madhesi Cobra dient overigens opgemerkt te worden dat u voor uw problemen op 6 september 2011 nooit bescherming hebt gezocht bij de politie of andere instanties/organisaties in Nepal. Als reden voor het niet inlichten van de politie na de bedreigingen, verklaarde u dat ze u dreigden te vermoorden indien u naar de politie stapte (CGVS, p. 18). Uw uitleg dat de politie overigens niet dichtbij was en u op de weg terug van het politiekantoor vermoord kon worden (CGVS, p. 18), is evenmin afdoende om uw nalaten te verantwoorden. Het is precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zijn hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat, hoewel uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er in de Terai – van waar u afkomstig bent - nog een klein aantal gewapende groeperingen daadwerkelijk actief zijn, de situatie in Nepal op dit ogenblik niet langer van die aard is dat er sprake is van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2c van de Vreemdelingenwet. Sinds de in april 2006 afgekondigde wapenstilstand is er in Nepal niet langer een gewapend conflict aan de gang en bestaat er voor de burgers niet langer een risico van veralgemeend, willekeurig geweld. Bovendien hebt u ook niet aannemelijk gemaakt dat u zich desgevallend niet (permanent) elders in Nepal zou kunnen vestigen om aan de moeilijkheden met de Terai Cobra partij in uw woonplaats in Rupendehi District te ontsnappen. Gevraagd of u zich niet in Kathmandu zou kunnen vestigen, waar uw neef woont en bij wie u raad vroeg (CGVS, p. 16), stelde u dat het daar ook niet veilig is aangezien op het nieuws wordt gezegd dat er daar mensen worden vermoord (CGVS, p. 19), hetgeen niet volstaat om een veilig intern vluchtalternatief voor u a priori uit te sluiten. In dit verband dient toegevoegd dat uw beide dochters zonder problemen in Kathmandu verblijven (CGVS, p. 5), ondanks het feit dat uw belagers hadden bedreigd ook uw kinderen kwaad te doen (CGVS, p. 13), en dat u verklaarde vroeger – toen uw echtgenoot nog leefde – al in Kathmandu te hebben gewoond (CGVS, p. 3).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 m.b.t. motiveringsverplichting, de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Artikel 62 van de vreemdelingenwet, de rechtspraak van de Raad van State, de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), stellen echter dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat eruit moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen, aldus verzoekster.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen

worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoeksters verwijzing naar artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is niet relevant. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984).

Artikel 14 van het EVRM kan enkel aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in het verdrag. Hierbij dient te worden opgemerkt dat in overeenstemming met deze bepaling niet alleen de in het Verdrag, maar ook in de aanvullende protocollen gegarandeerde rechten en vrijheden zonder discriminatie verzekerd moeten worden (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2001, 343). Verzoekster toont echter niet aan dat uit de bestreden beslissing enige discriminatie met betrekking tot de door het EVRM of de aanvullende protocollen verzekerde rechten en vrijheden kan afgeleid worden.

Verzoekster klaagt de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. Het evenredigheidsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze ten opzichte van de belangen van het onthaalland resorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid.

2.2. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.3. Wat de reisweg betreft beaamt verzoekster dat zij inderdaad niet wist wat er op het paspoort stond en benadrukt dat dit de waarheid is. Volgens verzoekster is de stelling van verwerende partij dat het in alle gevallen telkens zo is dat men persoonlijke controles krijgt een onterechte veralgemening. Het is uiteraard logisch dat de mensen die verzoekster het land hebben uit gesmokkeld hun connecties en

contactpersonen hebben bij de nodige en nuttige instanties. Volgens verzoekster is het eveneens logisch en geheel in overeenstemming met haar verklaringen dat zij niet in de mogelijkheid is om een boarding pass, tickets, bagagestickers af te geven daar de smokkelaar alle documenten bij zich hield en zij enkel handbagage meehad. Bovendien is de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert niet recent (bijna 6 jaar oud).

Verwerende partij antwoordt terecht dat duidelijkheid omtrent de reisweg en de eventueel gebruikte documenten primordiaal is voor een correct onderzoek naar de gegronde vrees. Verzoekster bewijst haar reisweg niet. Zij toont niet aan wanneer zij het land verlaten heeft, noch wanneer zij in België aankwam. Zij moet op zijn minst in het bezit geweest zijn van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Zij kan geen enkel reisbescheiden voorleggen en maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Dergelijke houding houdt een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van haar relaas in (RvV, nr. 17.212 van 15 oktober 2008; RvV, nr. 9920 van 14 april 2008). Indien verzoekster documenten aan haar reisagent heeft afgegeven, is het gebrekkige bezit aan bewijskrachtige documenten overigens aan haarzelf te wijten (RvV, nr. 478 van 27 juni 2007).

Dat verzoekster volledig op de smokkelaars vertrouwd is ook geen afdoende verklaring voor haar gebrek aan kennis over de door haar gebruikte documenten tijdens haar beweerde vlucht. Immers van de asielzoeker die reist met valse of vervalste documenten kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij perfect op de hoogte is van een aantal essentiële gegevens in het paspoort, zoals de naam, geboortedatum, visum, teneinde bij een controle bij vertrek of bij aankomst in de luchthaven te verhinderen dat hij onmiddellijk door de mand valt. Verzoeksters houding wijst dan ook op een gebrek aan medewerking (RvV, nr. 52 157 van 30 november 2010).

Waar verzoekster aangeeft dat de informatie van het Commissariaat-generaal niet meer recent is, benadrukt verwerende partij dat de informatie (welke werd toegevoegd aan het administratieve dossier) over de incheckomstandigheden op de Internationale Luchthaven van New Delhi uitdrukkelijk stelt dat de luchthaven zeer goed beveiligd is en de controles zeer strikt zijn. Bovendien wordt er gewezen op de veelvuldige identiteitscontroles, en de mogelijkheid meermaals grondig te worden ondervraagd omtrent reisdocumenten en identiteit en dit telkens individueel. Het is bovendien algemeen bekend dat de inspanningen om de grenzen van de EU en Schengencontrole te controleren de laatste jaren opgevoerd zijn. Verzoekende partij legt zelf geen informatie voor die dit op enige wijze weerlegt en derhalve is de informatie van Cedoca in dit verband die weliswaar dateert van 2005 nog nuttig om het motief van de bestreden beslissing te gronden (naar analogie: RvV, nr. 58.603 van 25 maart 2011). Verwerende partij voegt in bijlage bij onderhavig verzoekschrift volledigheidshalve informatie van recentere datum waaruit blijkt dat er anno 2011 nog steeds dezelfde veiligheidsprocedure wordt gevolgd. De Raad stelt vast dat uit deze informatie blijkt dat de in de bestreden beslissing aangehaalde informatie uit 2005 nog steeds actueel is.

De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004).

2.4. Waar haar wordt verweten haar Nepalese staatsburgerschapskaart niet neer te leggen, werpt verzoekster op dat zij alsnog de gevraagde documenten bekwam. Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift volgende documenten toe: haar militair boekje, het militaire boekje van haar dochter, het militaire boekje van haar man en de overlijdensakte van haar man.

Verwerende partij stelt terecht vast dat de door verzoekster bij onderhavig verzoekschrift gevoegde documenten geenszins haar Nepalese staatsburgerschapskaart betreffen. Verwerende partij volhardt dan ook terecht in de motivering van de bestreden beslissing dat verzoekster tot op heden nog steeds geen staatsburgerschapskaart (Nagarikta Pramanpatra) heeft neergelegd. Deze vaststelling gekoppeld aan haar vage verklaringen over haar reisroute en de daarbij gebruikte documenten doen inderdaad het vermoeden ontstaan dat verzoekster mogelijks haar staatsburgerschapskaart en Nepalees paspoort achterhoudt om iets te verbergen. Dit geldt eens te meer nu verzoekster tijdens haar gehoor verklaarde haar staatsburgerschapskaart in Nepal te hebben achtergelaten en haar ouders zou contacteren om dit document op te sturen. Dit vermoeden wordt versterkt door de vaststelling dat verzoekster in het kader van haar beroepsprocedure wel in staat blijkt te zijn andere documenten (militaire boekjes en een overlijdensattest van haar echtgenoot) neer te leggen.

Verwerende partij is terecht van mening dat de nieuwe stukken door verzoekster aan onderhavig verzoekschrift toegevoegde stukken niet van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen. Verwerende partij wenst er in dit verband op te wijzen dat er *in casu* niet getwijfeld wordt aan verzoeksters Nepalees staatsburgerschap maar wel aan de door haar uiteengezette reisweg van India naar Frankrijk en de daarbij gebruikte reisdocumenten waardoor tevens het vermoeden rijst dat verzoekster mogelijks haar staatsburgerschapskaart (Nagarikta Pramanpatra – vergelijkbaar met een identiteitskaart, waarop tevens aangegeven is of aan een persoon een paspoort werd uitgereikt) en Nepalees paspoort achterhoudt om iets te verbergen (zoals haar vertrek met eigen paspoort uit Nepal, eerder vertrek uit Nepal,...). Uit de vertaling van de door verzoekster neergelegde documenten blijkt dat verzoeksters echtgenoot overleden is waardoor zij en haar twee kinderen een maandelijkse toelage mochten ontvangen. Het overlijdensattest van haar echtgenoot toont aan dat deze op 31 december 1997 is overleden in het hospitaal te Kathmandu, hetgeen op zich niet in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissing.

2.5. Aangaande de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen stelt verzoekster formeel dat zij steeds geld gaf onder bedreiging. Gezien de talrijke verschillende namen van groeperingen is het vervolgens best mogelijk dat er foute zaken worden gezegd of vertaald door de tolk, aldus nog verzoekster. Daarenboven werpt verzoekster op dat zij inderdaad gestrest moet zijn geweest bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal en dat ze daardoor sprak over Tarai Mukti Morcha.

Verweerder merkt terecht op dat verzoekster haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud ondertekend heeft en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is er steeds op gewezen dat verzoekster eventuele problemen moest melden. Verzoekster heeft dit echter nagelaten. Voor het eerst wordt er in het verzoekschrift een opmerking gemaakt over de vertaling. De opmerking is laattijdig. Het is immers niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat *“gezien de talrijke verschillende namen van groeperingen het best mogelijk is dat er foute zaken worden gezegd of vertaald door de tolk”*. Verzoekster toont niet concreet aan dat de verklaringen die zij heeft afgelegd niet of foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen. Verwerende partij kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoekster zich beperkt tot een algemene bewering zonder concreet aan te geven welke van haar uitspraken verkeerd vertaald zouden zijn.

Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoekster toont niet aan dat dit het haar niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan haar interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partij kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor haar vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zou kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van haar asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt ook vast dat verzoekster het volgende motief van de bestreden beslissing betwist noch weerlegt: *“Hierbij dient nog te worden toegevoegd dat het uiterst bevreemdend is dat u beweerde geen enkel bewijs of document te hebben om aan te tonen dat er een bedrag van 1.200.000 Nepalese roepies op uw bankrekening stond. Aanvankelijk verklaarde u immers dat u een blauw boekje bezat waarin alles stond opgeschreven maar dat de bank u alle documenten had teruggevraagd omdat u ze naar hun zeggen niet nodig had (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met het feit dat het toch wel heel opmerkelijk is dat u geen enkel bewijs hebt van de bank, stelde u vervolgens uw verklaringen bij en antwoordde dat u een klein uittreksel kreeg, maar dat u niet weet waar het zich nu bevindt (CGVS, p. 20). Er kan toch redelijkerwijs worden verwacht dat u goed op de hoogte bent van de bankverrichtingen en de bijhorende documenten betreffende het geld dat u ontving als compensatie voor de dood van uw echtgenoot, temeer gezien u net voor uw vertrek het gehele bedrag cash hebt afgehaald van uw eigen rekening (CGVS, p. 16).”*

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.6. Bij gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas van verzoekster is het feit dat verzoekster nooit hulp van de politie of andere organisaties/instanties in Nepal heeft ingeroepen een overtollig motief.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster benadrukt dat zij geen interesse heeft in politiek en dan ook geen deel wenst uit te maken van om het even welke politieke groepering of partij. Bovendien is zij een alleenstaande vrouw, met twee kinderen, zonder diploma, met geringe inkomsten en kan aldus niet overleven in haar land van herkomst. Verzoekster benadrukt dat in de informatie van verwerende partij wordt gezegd dat de Madhesi Tiger en Madhesi Cobra actief zijn over het hele land en dat afpersingen, bedreigingen, ontvoeringen, geweldpleging en dergelijke tot hun dagelijkse bezigheden behoren. Een beroep doen op de politie zal weinig soelaas bieden daar deze niet tussenkomen. Verzoekster citeert dienaangaande uit de door het Commissariaat-generaal aan het administratief dossier toegevoegde informatie. Verzoekster meent dan ook dat zij wel degelijk haar land verliet uit vrees voor vervolgingen zoals bedoeld in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie in het administratief dossier *Subject Related Briefing* blijkt niet dat er een situatie is die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is. Er is actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15, sub c) van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals overwogen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, overweging 43, <http://curia.europa.eu>). Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

G. de MOFFARTS